

Đề bài

Tình cảm ruột thịt giữa cha mẹ và con cái là tình cảm tự nhiên nhất, chân thành nhất và thiêng liêng nhất. Nó không có lịch sử, không có biên giới, là cái tình chung nhất của loài người. Anh chị nghĩ như thế nào về vấn đề này? Hãy viết đoạn văn trình bày quan điểm của mình...

Bài làm

Suốt cuộc đời mình, đã có những người “từng đi tới không sót một xó xỉnh nào trên trái đất” (Nguyễn Minh Châu) nhưng tất cả đều âm thầm một nỗi niềm tha thiết “Con dù lớn vẫn là con của mẹ / Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con” (Chế Lan Viên). Vậy là, gia đình – nơi có cha có mẹ vẫn là một điểm tựa bình yên nơi góc sâu thẳm tâm hồn mỗi con người. Chúng ta có thể có trăm nghìn người bạn, có vô vàn những mối quan hệ thân sơ nhưng trong lòng tư tưởng ấy, tình cảm ruột thịt giữa người cha người mẹ và con cái của mình là tình cảm tự nhiên nhất, chân thành nhất và thiêng liêng nhất. Quan hệ huyết thống giữa cha mẹ và con cái được hình thành như một lẽ tất yếu của đời sống con người. Con sinh ra từ tình yêu sâu nặng nghĩa tình của cha và của mẹ. Con là hương thơm, là hoa thắm, là trái ngọt, là hạt bụi, là tất cả những gì để cha mẹ minh chứng tình cảm dành cho nhau. Tình phụ tử, mẫu tử vì thế mà hình thành từ khi con chưa rõ hình hài, đáng tóc. Người đời “chọn bạn mà chơi”, người ta lấy vợ lấy chồng họ “dò cho kĩ ngọn nguồn lạch sông...” còn cha mẹ, tình cảm cha mẹ dành cho con tự nhiên và vô tư rất mực, chưa cần vì con đẹp đẽ, tài hay hay tốt nét... cha mẹ yêu thương con đơn giản chỉ vì con là con của mẹ của cha. Thậm chí, có một thực tế đã được rút ra rằng: người mẹ thương nhất đứa con làm bà đau khổ nhất. Ta hãy nhìn vào gương mặt xương xương, nhan sắc đã phai tàn theo năm tháng và mưa nắng thời gian, gương mặt ấy đang âu lo chờ đợi những đứa con đi chơi về khuya, mâm cơm chiều nguội lạnh cũng vẫn mòn mỏi đợi chờ. Ta hãy nhìn vào những tấm lưng còng phoir dưới nắng trên đồng ruộng tháng bảy mùa hè đang đổ lửa, có vô vàn người mẹ đang lặng lẽ thu vào những giọt mồ hôi, đang tự giấu mình những cơn đói để làm cố, làm thêm mong được chút tiền, chút gạo cho con ăn học. Tôi cũng không thể nào quên những người cha đưa con đi thi vào cấp ba hay thi đại học. Các bác vượt đường sá xa xôi đưa con lên thành phố, ba bốn tiếng đồn hồ khắc khoải đợi chờ. Ngày hè, đến tiếng ve cũng lặng câm vì oi bức, vậy mà cả một dãy phố dày đặc xe chờ, có bác trải tạm tấm áo mưa ra via hè nằm đợi, có bác vì quá mệt mỗi ngủ quên trên yên xe... Những yêu thương, lo lắng, những hy sinh mất mát ấy chưa một người cha người mẹ nào đo đếm và cũng không một ai đo đếm được. Tình mẫu tử, phụ tử tự nhiên, chân thành, thiêng liêng bởi đó là tình máu mủ, là sự hy sinh vô điều kiện đến nao lòng. Công cha nghĩa mẹ như trời, tựa bể, vẫn biết phận con chẳng thể nào đền đáp hết được công ơn ấy nhưng ta phải biết làm những gì để “cho tròn chữ hiếu”. Đó là “Một lòng thờ mẹ, kính cha”, học hành chăm chỉ nên người hiền người tốt, có như vậy mới làm trọn đạo làm con.